

TWEESTRIJD

AFLEVERING DRIE

Scenario:

Matthijs Bockting & Pieter van den Berg

Regie:

Kadir Ferati Balci

Producent:

Tomtit Film

Mockingbird Productions

SHOOTING SCRIPT

05-08-2022

De Arabische teksten ontbreken nog

Laura zit op de bijrijdersstoel van een stilstaande auto. Ze kijkt naar een landkaart op haar TELEFOON - terwijl ze mompelend de plaatsnamen doorneemt waar ze langs moeten --

LAURA
Akre... Bardarash...Bashiga...
Bartella...

Laura blijft de plaatsnamen herhalen - zodat ze deze goed in haar hoofd prent.

Dan ziet Laura Ibrahim met de laatste tas aan komen.

Laura aait Hamidu over zijn hoofd en geeft Tawbah via de achteruitkijkspiegel een knipoog. Tawbah lacht ontspannen terug.

Laura schrikt op van de achterklep die door Ibrahim dicht gegoooid wordt en even later stapt hij naast Laura in.

Ibrahim drukt Laura een knuffel zonder ogen in haar handen. Ibrahim start de auto en zonder Laura aan te kijken --

IBRAHIM
Altijd bij je houden.

Laura kijkt verbaasd naar de knuffel - *waarom had Ibrahim deze bij zich?*

Laura voelt iets hards in de knuffel zitten en draait deze om. Er is een klein scheurtje in gemaakt en Laura ziet nu pas wat Ibrahim in de knuffel van zijn dochter heeft verstopt:

Een pistool.

Laura kijkt geschrokken van de knuffel naar Ibrahim achter het stuur. Laura twijfelt even. *Alsof ze haar opties overweegt.*

Dan ziet Laura de strenge blik van Ibrahim --

IBRAHIM
Leg hem bovenin de tas. Ik moet er snel bij kunnen...

De twijfel van Laura houdt aan. Maar als Ibrahim haar aan blijft kijken stopt ze de knuffel in de tas, die tussen haar benen op de grond staat.

Ibrahim knikt - doet zijn handen open voor zich en MOMPELT een gebed. Laura werpt nog een laatste blik op de knuffel in de tas en sluit dan aan bij het gebed van Ibrahim.

-- TITELSEQUENTIE --

IN HET HEDEN bekijkt Laura een FOTO van een man die op het punt staat onthoofd te worden - met naast hem een jihadist. VERBALISANT SABRI wijst op de jihadist --

VERBALISANT SABRI (O.S.)
Heeft Ibrahim dit soort dingen ook gedaan?

Laura werpt dan een blik op haar advocate Janna. Die schudt kalm haar hoofd.

Tekst over beeld: november 2016 - EBI in Vught.

Verbalisant Sabri maakt een aantekening. Laura wil hier iets van zeggen maar Janna is Laura al voor --

JANNA
Dat mijn cliënt geen reactie geeft heeft als reden dat ik dit haar geadviseerd heb. Niet omdat dit soort gruwelijkheden haar niks doen. Of dat bepaalde mensen dit in een hypothetisch geval wel of niet hadden kunnen zijn.

Laura knikt instemmend - tevreden met dit antwoord.

VERBALISANT SABRI
En jij? Zou jij dit soort dingen kunnen doen?

Laura schudt haar hoofd. VERBALISANT HANNAH neemt nu het woordt --

VERBALISANT HANNAH
Is dat een nee?

JANNA
Mijn cliënt zwijgt. Wat niet betekent dat...

Laura ziet het handgebaar dat Janna maakt, dat zo iets betekent als *enzovoorts...*

VERBALISANT SABRI
Ibrahim heeft in een trainingskamp gezeten. Heeft hij niks verteld over wat hij daar geleerd heeft? Wapentraining... bommen maken... Het voorbereiden van een aanslag..?

Laura ziet de spottende glimlach van Janna, als ze doet alsof ze door het dossier bladert - dan --

JANNA

Zullen we het gewoon bij de feiten houden? Het is voor mijn cliënt onduidelijk wat haar man wel of niet gedaan heeft.

VERBALISANT HANNAH

Iedere man die daar heen gaat zit in een trainingskamp. En daar wordt je niet opgeleid voor een vredesmissie.

Laura moet zich inhouden om een reactie te geven. Ze merkt hoe Janna bemoedigend een hand op de hare legt.

VERBALISANT SABRI

Zeg het maar Laura. Wat heeft Ibrahim allemaal meegemaakt. Wat heeft hij je verteld?

Laura haalt twijfelend haar schouders op.

VERBALISANT HANNAH

Je weet het niet meer. Of het interesseert je niet? Heeft hij jou ook dingen geleerd?

Laura schiet plotseling naar voren in haar stoel --

LAURA

Ik ben geen fokking terrorist...!

De verbalisanten blijven de rust zelve. Geïrriteerd schuift Laura de foto terug over tafel --

LAURA

Ik heb nooit met dit soort shit te maken gehad.

JANNA

Laura...

Maar Laura negeert Janna voor even --

LAURA

Sommige mensen zijn al gek als ze daar aankomen. En anderen worden het daar.

VERBALISANT HANNAH

En in welke categorie val jij.

LAURA

(resoluut)

De derde.

Laura ziet de teleurgestelde blik van Janna nu ze het zwijgen doorbroken heeft. Maar even interesseert de gefrustreerde Laura dat helemaal niks.

303

INT. EBI VUGHT - KANTOOR RECHTER COMMISSARIS - DAG

303

Laura zit opnieuw tegenover Rechter Commissaris (RC) Orban - Janna zit naast haar. We vallen midden in de slotwoorden van RC Orban --

RC ORBAN

De uitkomsten van het onderzoek tot nu toe hebben mij nog niet overtuigd. Daarom verleng ik de in beperking stelling met nog eens negentig dagen.

RC Orban werpt een blik op Laura --

RC ORBAN

Dus geen uitzonderingen.

LAURA

Wat?!

Laura voelt de hand van Janna op de hare - ten teken dat Laura haar mond moet houden. Laura trekt haar hand weg --

LAURA

Nee...! Dit is niet eerlijk. Ik ben onschuldig. Waarom zou ik een aanslag willen plegen..? Ik heb mijn kinderen toch?!

RC ORBAN

Ik begrijp dat dit nieuws u-

LAURA

Je begrijpt helemaal fokking niks.

RC Orban richt zich tot Janna --

RC ORBAN

Wilt u uw cliënt wijzen op de omgangsregels die we hier met elkaar-

LAURA

Ik moet mijn kinderen zien.

Laura werpt een wanhopige blik op de RC - maar die is duidelijk niet onder de indruk van Laura's uitval.

304

INT. EBI VUGHT - BEZOEKERSKAMER - DAG

304

Laura staart voor zich uit als Janna op haar in praat.

JANNA

Je laat zo'n man alleen maar zien
dat hij gelijk heeft, als je je
iedere keer zo uit de tent laat
lokken.

Even klaart Laura's gezicht op - alsof dit de oplossing is.

LAURA

Maar laat me dan iets zeggen...

JANNA

Hoe minder wij ze geven, hoe minder
zij hebben. Er zit een idee achter
onze aanpak.

LAURA

Onze aanpak helpt mij niet verder.

JANNA

Ik snap dat het nu even vervelend-

LAURA

Ja, snap je dat?

Janna begrijpt welke kaart Laura hier speelt. *Nee, natuurlijk
snapt ze het niet exact* - dan --

JANNA

Ze willen je als voorbeeld stellen.

Laura denkt even na - dan in de hoop op een nieuwe ingang --

LAURA

Weet je al wie die Vlaamse man is
die mij heeft ondervraagd?

Janna schudt haar hoofd --

JANNA

En daar gaan we ook nooit achter
komen ben ik bang.

De frustratie is van Laura's gezicht af te lezen.

JANNA

Om de zaak rond te krijgen heeft
het OM veel tijd nodig.

LAURA

Laat me dan gewoon vertellen wat ik
weet en niet weet. Dan gaat het
sneller toch?

JANNA

Je weet niet wat Ibrahim daar
gedaan heeft.

En zitten gaten in je verhaal
rondom je ontsnapping. Dat helpt
niet.

LAURA

Maar bel Daniel dan. Die weet toch
wat er gebeurd is? Die zou ons
helpen!

Even is Janna stil - dan --

JANNA

Met Daniel is er al even geen
contact meer...

Moedeloos schudt Laura haar hoofd --

LAURA

Ik moet mijn kinderen zien. En als
ik daarvoor alles moet vertellen
dan is dat maar zo.

Laura ziet dat Janna weinig moeite doet om haar afkeuring te
verbergen. Dan krijgt Laura's stem iets breekbaars --

LAURA

Ik moet ze gewoon zien.

Laura ziet hoe Janna voor het eerst stil is. Laura ontwijkt
de teleurgestelde blik van Janna, maar houdt voet bij stuk.

305 **INT. DEN HAAG - BRONOVO ZIEKENHUIS - VERLOSKAMER - DAG** 305

IN HET VERLEDEN knijpt een PUFFENDE en SCHREEUWENDE Laura
hard in Ibrahims hand, terwijl ze persend hun zoontje ter
wereld brengt - begeleid door VERLOSKUNDIGE MERTENS.

VERLOSKUNDIGE MERTENS

Je doet het heel goed. Nog een
laatste keer Lamyae.

Laura perst nog een laatste keer en dan is het even stil. De
verloskundige maakt het mondje van de baby schoon en de
eerste GELUIDJES van de baby zijn te horen.

Ibrahim staat aan de rand van het bed nerveus toe te kijken
hoe baby HAMIDU huilt en op Laura's borst wordt gelegd.

Laura kijkt met tranen in haar ogen naar haar rood aangelopen
baby'tje. Niks dan liefde in haar blik.

Ondertussen klemmt de verloskundige de navel van het baby'tje
af. Dan geeft de verloskundige Ibrahim de schaar --

VERLOSKUNDIGE MERTENS

Gefeliciteerd met jullie zoon.

Ibrahim staart naar de schaar in zijn hand - dan naar Hamidu op Laura's borst. Laura ziet de twijfel in Ibrahims blik.

LAURA

Ibi... We hebben een zoon...

Ibrahim ziet de glimlach van Laura niet. Hij heeft alleen maar oog voor het kleine mensje op Laura's borst. *Zijn zoon.*

IBRAHIM

Ik ehm...

Ibrahim staat aan de grond genageld. De verloskundige begeleidt Ibrahim naar een stoel --

VERLOSKUNDIGE MERTENS

Ga hier maar even rustig zitten.

Ibrahim ziet glazig hoe Laura de schaar vakkundig van de verloskundige overneemt.

VERLOSKUNDIGE MERTENS

Weet je nog hoe het moet?

Laura knikt - glimlacht vermoeid - zet dan de schaar op de navelstreng en KNIPT.

CUT TO:

Hamidu ligt op de behaarde borst van Ibrahim - die zijn pasgeboren zoon in zich opneemt. Zijn voetjes en teentjes - de kleine borstkas die snel op en neer gaat.

Laura - met Tawbah op haar borst - kijkt ontroerd toe hoe Ibrahim zich fluisterend tot Hamidu richt.

IBRAHIM

Hamidu... Hamidu... Hamidu...

Dan kijkt Ibrahim Hamidu aan. Een serieuze frons op Ibrahims gezicht. Laura probeert zijn blik te lezen. *Vindt hij zijn zoon wel leuk..?* Laura probeert Ibrahim op te vrolijken --

LAURA

Hey, je wordt een geweldige vader.

Ibrahim lijkt ontroerd door Laura's woorden en legt beschermend zijn hele hand om het lichaampje als Hamidu zachtjes HUILT.

Laura en Ibrahim merken hoe Hamidu door de beschermende hand van Ibrahim snel rustig wordt. De kersverse ouders glimlachen naar elkaar.

Hun gezin is compleet...

306

INT. ZOETERMEER - HUIS LAURA & IBRAHIM - SLAAPKAMER - DAG 306

Laura ligt met Hamidu in haar armen op bed - een blik vol liefde naar haar zoon. Vanuit haar ooghoeken ziet ze Ibrahim naar haar kijken. Ze kan niet stoppen met glimlachen.

LAURA
Hij is zo mooi.

Ibrahim glimlacht terug --

IBRAHIM
Je ouders zijn er.

LAURA
Is Ilias er ook?

Ibrahim schudt zijn hoofd - als op de slaapkamerdeur wordt geklopt en de stem van Joyce klinkt --

JOYCE (O.S.)
En waar is mijn kleinzoon..?

Joyce duwt de deur open en heeft een bordje met beschuit met muisjes vast. Eric staat achter Joyce - samen met Tawbah die een cadeautje vasthoudt --

ERIC
Hey tutje... hoe gaat het?

LAURA
Moe, maar deze maakt veel goed.

Dan valt haar blik op het bord met beschuiten - Laura richt zich dan verbaasd tot Ibrahim --

LAURA
Heb jij die gekocht?

Onhandig schudt Ibrahim zijn hoofd. En dan weet Laura: *die heeft Joyce meegenomen* --

JOYCE
Bij een baby horen muisjes
natuurlijk.

Laura ziet het ongemak bij Ibrahim. Als Joyce even niet kijkt rolt Laura snel met haar ogen ten teken dat haar moeder het weer beter denkt te weten.

Eric en ook Joyce merken dan toch het onderonsje tussen Laura en Ibrahim. Joyce lijkt er iets van te willen zeggen als Eric ingrijpt --

ERIC
Gefeliciteerd met jullie zoon.

Samen met Tawbah legt Eric een cadeautje bij Laura en Hamidu neer. Ibrahim pakt Hamidu vast om zijn zoon aan Eric en Joyce te laten zien. Ibrahim heeft zijn hand niet goed onder het hoofd van Hamidu waardoor deze over zijn arm bungelt.

Zonder er iets van te zeggen pakt Joyce instinctief Ibrahims hand vast, om met deze het hoofdje van Hamidu te ondersteunen. Ibrahim schrikt van deze aanraking, maar laat het toch gespannen toe.

LAURA

Mam..!

Joyce lijkt nu pas door te hebben waar Laura op doelt: *Ibrahim mag geen andere vrouwen aanraken.* Ongemakkelijk doet Joyce met een verontschuldigende blik een stap achteruit.

Ondertussen is Eric gefocust op Hamidu --

ERIC

Wat ben jij een knapperd...

Laura pakt het cadeautje uit en ziet dat Hamidu een wit konijn heeft gekregen. Tawbah pakt het konijn vast - is er meteen fan van. Ibrahim werpt een blik op het konijn. Zijn gezicht betreft, zo ziet ook Eric, die het echter negeert --

ERIC

En... is het Driess geworden..?

IBRAHIM

Onze zoon heet Mohammed... Hamidu.

Eric kijkt Laura aan - een beetje verbaasd. Laura glimlacht vermoeid --

LAURA

Dat vonden we toch mooier.

Laura ziet hoe Eric en Joyce elkaar even kort aankijken. *Dit lijkt duidelijk niet Laura's keuze geweest.* Maar het lijkt alsof Eric en Joyce de goede vrede willen bewaren.

JOYCE

Mooie naam.

ERIC

Ja, heel mooi. En wat een haar.

Opnieuw weer een ongemakkelijke stilte - nu is het Laura die deze doorbreekt --

LAURA

Is Ilias bij oma?

Eric's gezicht betreft - knikt dan --

ERIC

Hij wilde heel graag mee, maar...

Eric zwijgt en Laura's gezicht betreft. Ze had Hamidu graag aan Ilias laten zien --

LAURA

Gaat het zo slecht?

Eric zwijgt. *Ja dus.* Joyce probeert de sfeer niet helemaal te drukken --

JOYCE

Hij kan niet wachten om je weer te zien... Jullie allemaal.

LAURA

Ik kom snel langs. Echt... Beloofd.

ERIC

Jij hebt wel wat andere dingen aan je hoofd toch?

Laura knikt en perst er een glimlach uit. Maar de spanning tussen Laura en haar ouders hangt nog steeds in de ruimte.

307

INT. ZOETERMEER - KLEDINGZAAK - DAG

307

IN HET VERLEDEN heeft een kruipende Tawbah uitzicht op een rij voeten. Sneakers, slippers en sandalen. Tawbah baant zich een weg door een kledingwinkel - onder de kledingrekken door.

Als de hand van Tawbah plotseling op een wildvreemd been terecht komt DEINST deze VROUW met een gil achteruit. De vrouw werpt een verwijtende blik naar Ibrahim, die met Hamidu op zijn arm aan komt lopen.

Ibrahim kijkt de vrouw demonstratief aan, totdat zij de blikwisseling verbreekt, waarna Ibrahim Tawbah vastpakt --

IBRAHIM

Wat had ik nou gezegd?

Tawbah schrikt van de reactie van Ibrahim en begint te huilen. Dusdanig dat Laura haar hoofd door het gordijn van een paskamer steekt - *alles goed?*

Ibrahim voelt de blikken van enkele OMSTANDERS. Dan knikt hij naar Laura - ietwat geïrriteerd. --

IBRAHIM

Ik ga wel met ze naar buiten.

308

EXT. ZOETERMEER - WINKELCENTRUM - DAG

308

Ibrahim zit op een bankje - met Tawbah naast zich. Tawbah eet een ijsje en nu is het Hamidu die HUILT. Ibrahim neuriet een liedje voor Hamidu.

Tawbah probeert Ibrahim's aandacht te vangen - maar Ibrahim negeert Tawbah. Hij is even met Hamidu bezig.

TERUG IN DE WINKEL pakt Laura de tas met kleding aan van de WINKELMEDEWERKER.

Laura loopt naar buiten en ziet Ibrahim op het bankje zitten. Een slapende Hamidu in de kinderwagen. Ibrahim kijkt hier liefdevol naar. *Hij heeft hun zoon in slaap gekregen.*

Dan kijkt Laura naast Ibrahim op het bankje - haar gezicht betreft.

LAURA

Waar is Tawbah?

Ibrahim kijkt opzij - schrikt dan ook. *Tawbah is verdwenen.* Ibrahim kijkt zoekend om zich geen - scant de mensen. Geen Tawbah te bekennen.

Laura schiet meteen in de actiemodus en pakt haar telefoon.

IBRAHIM

Wat doe je?

Maar dan wordt er aan de andere kant van de lijn al opgenomen en kan Ibrahim niks anders doen dan zijn mond houden.

309

EXT. ZOETERMEER - WINKELCENTRUM - STRAAT - DAG

309

Laura staat voor een politiebusje en omhelst een huilende Tawbah - die met een pakje appelsap in haar hand alweer terecht is. Een AGENT (SIMON) legt uit --

AGENT SIMON

Ze is door één van mijn collega's opgepikt, omdat ze achter een duif aan ging. En ik denk dat ze toen niet meer wist waar ze heen moest.

De agent werpt een blik op Ibrahim en glimlacht --

AGENT SIMON

Ik heb er ook eentje van die leeftijd. Dan zit de schrik er op zo'n moment goed in.

Ibrahim heeft het gevoel dat de agent hem de schuld geeft. Hij richt zijn frustratie naar Tawbah --

IBRAHIM
Waarom blijf je ook niet gewoon
zitten?

Agent Simon probeert de agressieve toon van Ibrahim te peilen
- dan een glimlach --

AGENT SIMON
Ach, het zijn nog maar kinderen...

Ibrahim pakt Tawbah nu stevig vast --

IBRAHIM
Je moet gewoon luisteren!

Doordat Ibrahim zijn stem verheft wordt hij door ENKELE
OMSTANDERS aangekeken. Ibrahim ziet de blikken van hem naar
de politieagent gaan. *Hij voelt zich duidelijk bekeken --*

IBRAHIM
Kom, we gaan.

Agent Simon werpt een blik naar Laura - probeert de situatie
in te schatten. Laura wil Ibrahim kalmeren --

LAURA
Tawbah is ook geschrokken liefje.

Laura glimlacht naar de agent, die nog steeds twijfels heeft
bij Ibrahim. Dan richt ze zich tot Laura --

AGENT SIMON
Redden jullie je verder?

Laura ziet hoe Ibrahim Tawbah nog steeds stevig vast heeft.

LAURA
Ja tuurlijk, we zijn allemaal een
beetje geschrokken denk ik.

Laura glimlacht naar de agent, tot frustratie van Ibrahim.

310 **EXT. ZOETERMEER - STRAAT - AVOND**

310

Laura - met Hamidu en Tawbah in de kinderwagen - loopt naast
Ibrahim. Ibrahim loopt snel - duidelijk geïrriteerd --

IBRAHIM
Waarom praat je met die gast mee?

LAURA
Dan zijn we gewoon het snelste er
vanaf liefje.

IBRAHIM

Je zet me voor lul. Je had net zo goed meteen kunnen zeggen dat ik een slechte vader ben.

LAURA

Door mij is ze niet weggelopen hè.

Ibrahim stopt. *Duidelijk tegen het zere been.*

IBRAHIM

Laten we soms gewoon oppas regelen.
Je ouders ofzo?

Er verandert iets in Laura's blik. Haar medeleven naar Ibrahim verdwijnt en een hardheid komt ervoor in de plaats.

LAURA

Die heb ik niet nodig.

IBRAHIM

Al is het alleen voor Tawbah.

LAURA

Is alleen je eigen zoon goed genoeg voor je?

IBRAHIM

Dat zeg ik toch niet. Twee is soms gewoon veel.

LAURA

Ik dacht dat we een voetbalelftal wilden...

Laura ziet vanuit haar ooghoeken dat deze opmerking aankomt bij Ibrahim. Laura twijfelt even - dan --

LAURA

Ik zie dat je je best doet
liefje...

Ibrahim probeert zich groot te houden - maar Laura ziet dat haar woorden hem toch wel iets doen. Een kleine glimlach.

310 OMITTED

310

311 **INT. KANTOOR JANNA - DAG**

311

Eric zit tegenover Janna aan tafel. Zij schenkt koffie voor Eric in --

ERIC

Als Laura wil praten, moeten we
dáár een plan voor maken, toch?

JANNA

Zo geven we een verkeerd signaal
af. Eerst zwijgen en als het lastig
dreigt te worden wél gaan praten.

ERIC

Maar we zitten hier voor Laura. En
wat zij wil.

Janna werpt Eric een blik toe - denkt hier duidelijk het hare
van - maar besluit haar persoonlijke mening achterwege te
laten.

JANNA

Het OM wil aantonen dat Laura hier
is om een aanslag te plegen. En dat
kunnen ze sneller doen als Laura
begint te praten.

ERIC

Maar Laura is geen terrorist...! Dat
geloof ik gewoon niet...

JANNA

Het OM twijfelt hier wel aan.

Eric zwijgt. *Hij twijfelt eigenlijk ook --*

JANNA

Die twijfel willen we niet
vergroten.

Eric weet even niet wat te zeggen - dan verandert er iets in
zijn blik --

ERIC

Sorry, maar dan lijkt het me beter
als we op zoek gaan naar een nieuwe
advocaat...

Janna probeert zo zakelijk mogelijk te blijven, maar het
raakt haar duidelijk toch dat ze door Eric ontslagen is.

312

INT. EBI VUGHT - CEL LAURA - DAG

312

Laura probeert wat te lezen in haar cel - maar ze kan zich
duidelijk niet concentreren.

Laura kijkt op als het luik van de celdeur opengaat en een
bord naar binnen geschoven wordt door CIPIER ANETTE.

CIPIER ANETTE

Cadeautje.

Laura ziet een paar viskoekjes op het bord liggen. Een
briefje erbij: *Hou vol!*

LAURA
Van wie is dit?

CIPIER ANETTE
Van je broeders.

Laura kijkt cipier Anette meewarig aan.

CIPIER ANETTE
Ze bewonderen je. Hebben deze
speciaal voor je gebakken.

Laura werpt een moment een blik op het bord - dan --

LAURA
Neem maar weer mee. Ik ben niet één
van hun. Zeg dat maar tegen ze.

Laura ziet hoe cipier Anette haar onderzoekend aankijkt.

CIPIER ANETTE
Ja, ik blijf niet aan de gang. Ik
ben geen postbode.

Gefrustreerd schuift Laura het bord verder terug - waardoor
het aan de andere kant van de deur op de grond valt.

Cipier Anette vloekt. Maar Laura maakt geen aanstalten om op
wat voor manier dan ook haar excuses te maken.

313 **INT. ZOETERMEER - HUIS LAURA & IBRAHIM - DAG** 313

Laura heeft iets lekkers voor Ibrahim gebakken en stopt dit
in een Tupperware bakje. Dan draait ze zich om naar Tawbah --

LAURA
Ga je mee naar papa, als
verrassing?

Tawbah lacht terwijl Laura de rits van de jas dicht doet.

314 **INT. ZOETERMEER - ELEKTRICIËN BEDRIJF - DAG** 314

Laura kijkt om zich heen - her en der zijn MANNEN aan het
opruimen. Laura twijfelt of ze op hen af moet stappen, als
één van de ELEKTRICIËNS opkijkt. Laura loopt op hem af.

LAURA
Ik kwam voor mijn man... Ibrahim.
Ibrahim Idan.

De elektricien kijkt zijn collega's aan. Een onderlinge lach.
Dan richt hij zich weer tot Laura --

ELEKTRICIËN DENNIS
Onze handenweigeraar..?

Laura stamelt wat - in de war wat de elektriciën precies bedoelt.

ELEKTRICIËN DENNIS

Ibrahim werkt hier al drie maanden
niet meer.

Laura probeert haar geschokte blik te verbergen. De elektriciën ziet het nu ook: *Laura wist dit helemaal niet.*

Laura probeert zich uit ongemak een houding te geven en verzint snel iets --

LAURA

Oh, ik ehm... Ja, dan ben ik bij de verkeerde. Hij is natuurlijk bij zijn nieuwe werk...

Laura snelt de zaak uit en durft de elektriciëns niet meer aan te kijken. Ze schaamt zich rot.

315 **EXT. ZOETERMEER - INDUSTRIETERREIN - DAG**

315

Laura probeert haar tranen te verbergen als ze met Tawbah en Hamidu richting een bushalte loopt aan de rand van het industrieterrein.

Laura stopt en pakt haar telefoon. Even twijfelt ze - *gaat ze Ibrahim bellen?*

Maar dan stopt Laura toch haar telefoon weer weg.

316 **INT. ZOETERMEER - HUIS LAURA & IBRAHIM - GANG - DAG**

316

Laura duwt de kinderwagen naar binnen en hoort STEMMEN uit de woonkamer komen. Ze kijkt naar de kapstok en ziet enkele jassen hangen - vier paar onbekende schoenen er onder.

Laura loopt naar de deur van de woonkamer en spiekt door een kier: DRIE MANNEN MET BAARDEN zitten met Ibrahim terwijl ze luisteren naar een GEESTELIJK LEIDER aan het hoofd van de tafel.

De geestelijk leider praat Arabisch terwijl Ibrahim en de andere mannen gebiologeerd naar hem luisteren. Laura kan het niet verstaan, maar ziet dat Ibrahim aan zijn lippen hangt.

Laura twijfelt even - *gaat ze Ibrahim storen?* - dan toch --

LAURA

Ibrahim?

Ibrahim hoort het niet - dan nog een keer --

LAURA

Ibi?!

Verstoord kijkt Ibrahim op - ziet door de kier van de deur
 Laura staan --

IBRAHIM
 Ga even naar boven.

Laura verzamelt moed - dan --

LAURA
 Ik moet je spreken. Alleen.

Ibrahim kijkt Laura geërgerd aan - hij voelt zich duidelijk
 op zijn plek gezet --

IBRAHIM
 Als ik klaar ben.

Laura twijfelt even - wil hem eigenlijk niet voor schut
 zetten - dan toch --

LAURA
 Je was niet op je werk...

Ibrahim is even uit het lood geslagen. Herpakt zich dan in
 een poging zijn eer te redden --

IBRAHIM
 Ik was eerder klaar. Ga naar
 boven...

Laura probeert haar frustratie in te houden. Dan hoort ze
 Hamidu HUILEN en staat Laura in dubio. Of de confrontatie met
 Ibrahim verder aan gaan - of voor Hamidu zorgen.

Laura kiest voor het laatste en sluit de deur.

317 **INT. ZOETERMEER - HUIS LAURA & IBRAHIM - SLAAPKAMER - AVOND 17**

Door een kier van het gordijn zien we het al schemeren.

Laura schetst op een papier haar beide kinderen met potlood.
 Een grovere schets, maar de gelijkenis is duidelijk groot.

Laura gaat zo op in de tekening dat ze maar nauwelijks hoort
 dat Ibrahim de trap oploopt, de deur opent en een grote
 schaduw in de kamer werpt.

Geschrokken kijkt Laura op als Ibrahims schaduw ook over haar
 en de tekening heen valt --

IBRAHIM
 Alleen Allah kan dingen scheppen.

Ibrahim werpt nog een laatste blik op de tekening van de
 kinderen en verscheurt deze dan tot Laura's frustratie. Laura
 herpakt zich dan --

LAURA

Waarom heb je het niet gewoon
verteld over je werk?

IBRAHIM

Wat? Ik was gewoon eerder klaar.

LAURA

Ibi, ik weet het. Ze zeiden dat je
er al drie maanden niet meer werkt.

Laura is op haar hoede nu - bang voor een uitval van Ibrahim.
Maar tot haar verbazing blijft hij angstvallig rustig --

IBRAHIM

Een stelletje racisten zijn het.
Roken mag op ieder moment van de
dag - maar als ik wil bidden dan is
dat opeens een probleem.

LAURA

Maar waarom lieg je daar over?

IBRAHIM

Lam... Onze broeders en zusters
hebben hulp nodig. En ik ga daar
bij helpen. Daar heb ik geen
opleiding voor nodig.

Laura is verbaasd door deze opmerking --

LAURA

Ben je daar óók gestopt.

IBRAHIM

Wat moet ik op een school die niet
begrijpt hoe het is om als échte
moslim te leven. Echt volgens de
zuivere leer.

LAURA

Is de imamopleiding niet zuiver
dan?

IBRAHIM

Hun leer is geïndoctrineerd door
het westen. We zijn daar weggegaan.

Laura schudt haar hoofd vol ongeloof --

LAURA

En nu? Hoe komen we aan geld.

IBRAHIM

We hebben toch een uitkering.

LAURA

Ik ja.

Laura ziet dat Ibrahim zich geen houding weet te geven door Laura's plotselinge felheid. Dan probeert Laura een zoenoffer richting Ibrahim --

LAURA

Maar misschien... als we heel
zuinig aan doen, dan lukt het wel?

Ibrahim voelt zich duidelijk aangetast in zijn mannelijkheid.

IBRAHIM

Dat is wat dit kankerland met je
doet Lam. De hele dag werken voor
een paar kutcenten. En voor wat?
Nagekeken worden door iedereen die
denkt dat ik een fokking bomgordel
draag? Ik zou het bijna gaan doen.
Blaas ik één of ander kankergebouw
op. Dan hebben ze hun zin...

LAURA

Ibi, doe rustig.

IBRAHIM

Dat willen ze toch? Dan gaan ze het
krijgen ook!

Laura probeert Ibrahim weer rustig te krijgen --

LAURA

Ibi... doe normaal!

IBRAHIM

Ik ben de enige die hier normaal
doet. Maar zij willen me zien als
één of andere terrorist.

Laura kan zich nu niet meer inhouden --

LAURA

Maar waarom praat je dan zo.

IBRAHIM

Ja... dat komt door hun.

LAURA

Nee, dat komt omdat jij je als een
kleuter gedraagt.

Laura schrikt net als Ibrahim van haar eigen uitval. En dan
... DENG! Ibrahim haalt uit en slaat Laura vol in haar
gezicht.

Laura duikt in elkaar - bang dat er nog meer klappen volgen.
Ze probeert zich door haar tranen heen sterk te houden -
terwijl Ibrahim over haar heen hangt.

IBRAHIM

Ga staan Lam!

Van de gang klinkt een HUILENDE Tawbah, die wakker wordt van Ibrahims harde stem. Dan wordt ook Ibrahim emotioneel --

IBRAHIM

Waarom laat je me dit doen Lam. Je moet me niet controleren. Als jij dat soort dingen niet meer doet...

Onhandig krabbelt Laura weer overeind. Ibrahim gaat met zijn hand naar Laura's gezicht. Laura wil weer wegduiken, maar dan veegt Ibrahim de tranen uit Laura's gezicht - omhelst Laura dan --

IBRAHIM

Ik wil dit ook niet Lam. Ik wil je ook niet zo zien. Dat snap je toch?

Laura knikt voorzichtig - *maar ze vertrouwt de situatie nog steeds niet helemaal*. Dan - in de hoop de situatie te deëscaleren --

LAURA

Ik zal beter mijn best doen.

Ibrahim knikt - geeft Laura dan een zoen op haar voorhoofd --

IBRAHIM

Ik ook, Lammetje... We laten ons niet uit elkaar drijven. Door niemand...

Hoewel Ibrahim zijn woorden overtuigend probeert te doen klinken, zien we vooral de twijfel in Laura's blik.

318 **INT. ZOETERMEER - HUIS LAURA & IBRAHIM - WOONKAMER - DAG** 318

Een STOFZUIGERSTANG zuigt onder de bank - ieder hoekje en gaatje wordt meegepakt.

Het bezwete gezicht van Laura - die minutieus het huis schoon maakt. Tawbah op haar rug - die al slapend van dit alles maar weinig meemaakt.

Laura trekt de stekker uit het stopcontact als het geluid van de stofzuiger wegebt en het GEHUIL van Hamidu de stilte direct overneemt.

Laura draait zich om - ziet het paniekerige gezicht van Ibrahim. Wallen onder zijn ogen - duidelijk te weinig slaap --

IBRAHIM

Hij blijft maar huilen.

Ibrahim weet even niet meer waar hij het zoeken moet --

IBRAHIM

Ik heb alles al geprobeerd.

LAURA

Doe hem gewoon in de draagzak. Dan valt ie vanzelf in slaap.

IBRAHIM

Onze zoon verdient het beste.

LAURA

Onze zoon verdient het dat zijn ouders een goede indruk bij Jeugdzorg maken.

Ibrahim lacht besmuikt - *het zal wel* - en hij loopt al sussend met Hamidu op zijn arm door de kamer.

LAURA

Ibi, help me even. Please...

IBRAHIM

Ik help je als ie stopt met huilen.

Laura - geen geduld meer - pakt Hamidu over uit Ibrahims armen en binnen no time heeft ze Hamidu stil.

Vanuit haar ooghoeken ziet Laura de frustratie van Ibrahim - maar ze besluit dit te negeren.

LAURA

Als jij de keuken doet. Dan doe ik de wc nog even.

Ibrahim weet duidelijk niet hoe hij met zijn frustraties moet omgaan. *Waarom wrijft Laura het er ook zo in..?* Dan --

IBRAHIM

Ik moet nog douchen...

Laura twijfelt - *gaat ze hier nog iets van zeggen?* - maar dan laat ze Ibrahim toch begaan.

319 **INT. ZOETERMEER - HUIS LAURA & IBRAHIM - WOONKAMER - DAG** 319

Laura en een fris gedouchte Ibrahim zitten op de bank tegenover IWANNA, een vrouwelijke medewerker van jeugdzorg die met pen en papier aantekeningen maakt van het gesprek --

IWANNA

En de taakverdeling in huis, zou je daar iets over kunnen vertellen?

LAURA

Zeker zo kort na de bevalling neemt Ibi gelukkig heel veel dingen over.

Iwanna ziet hoe Ibrahim een vluchtige blik op Laura werpt.
Duidelijk een leugen --

IWANNA

Ibrahim, hoe zie jij dit?

Ibrahim kan niks anders doen dan knikken. Maar Iwanna lijkt nog niet overtuigd.

LAURA

Ik hoef praktisch niks te doen in
huis toch, Ib?

Ibrahim lacht schaapachtig. Weet zich duidelijk geen houding te geven.

LAURA

Het gaat echt heel goed.

Iwanna kijkt Ibrahim onderzoekend aan - alsof ze door deze superlatieven alleen maar meer is gaan twijfelen.

IWANNA

U werkt als elektriciën?

Laura schrikt even van deze vraag, maar houdt toch haar mond.

IBRAHIM

Maar ik studeer voor imam.

IWANNA

Dat lijkt me pittig? Een studie,
werk, twee kinderen...

LAURA

Ibrahim doet het wel. Zonder te
klagen.

IWANNA

En ook nog het meeste doen in huis.
Toe maar...

Ibrahim voelt de sarcastische ondertoon in de laatste woorden van Iwanna.

IBRAHIM

Ja, knap hè.

Laura werpt een blik op Ibrahim. *Hou je in...* Ibrahim doet zijn best zijn frustratie te verbijten - dan toch --

IBRAHIM

Zijn jullie bij Nederlandse mensen
ook zo... geïnteresseerd.

Iwanna probeert zich ook in te houden - maar voor even laat zij haar ware gezicht zien --

IWANNA

Al waren jullie pimpelpaars. Ik wil hier met een gerust hart weggaan. Ik ben hier om jullie te helpen.

Laura wil reageren maar Ibrahim is haar al voor --

IBRAHIM

Jij bent hier toch om te kijken hoe het met de kinderen gaat?

IWANNA

En hoe zou je zeggen dat het met de kinderen gaat?

IBRAHIM

Tawbah en Hamidu hebben goeie ouders... De beste. Schrijf dat maar gewoon op. Dan kunnen we weer door.

LAURA

Ibi...

(tegen Iwanina)

We zijn een beetje gespannen...

Laura knijpt zenuwachtig in het speelgoedkonijn dat ze van Eric en Joyce cadeau kregen --

LAURA

...omdat we het goed willen doen.

Ibrahim wil weer een bijdehante opmerking maken als Laura hem streng aan kijkt - *stoppen nu!* Jeugdzorg kijkt Ibrahim aan - een priemende blik.

IWANNA

Er is u de voogdij van uw eerste kind ontzegd. Dan zijn er wat extra rode vlaggen...

IBRAHIM

Mijn ex is gek. Die doet er alles aan om mijn kind van me weg te houden.

IWANNA

Geheel zonder reden?

IBRAHIM

Gebaseerd op niks. Fokking leugens.

IWANNA

Toch kon u deze 'leugens' niet ontkrachten.

Laura voelt de priemende blik van Iwanina haar kant uit. Laura voelt de druk om snel te antwoorden --

LAURA

Hamidu had zich geen betere vader kunnen wensen. En ik geen betere man.

Iwanna laat de woorden van Laura binnen komen. Besluit hier niet verder op door te gaan en kijkt dan om zich heen --

IWANNA

Voor een volgende keer zou ik wel graag wat aanpassingen zien in huis. Dan moet je denken aan-

IBRAHIM

Een volgende keer? En wanneer is dat dan..?

Iwanna is even stil - duidelijk niet onder de indruk van de dreigende toon van Ibrahim --

IWANNA

We zullen in de toekomst onaangekondigd langs gaan komen.

Hier zijn Laura en Ibrahim even stil van.

320 **INT. ZOETERMEER - HUIS LAURA & IBRAHIM - WOONKAMER - DAG** 320

Laura ziet de gespannen blik op Ibrahim's gezicht.

LAURA

Ik heb het ook liever niet, maar...

IBRAHIM

Waarom zeg je dat ik het meeste doe hier in huis. Alsof ze dat gelooft?

LAURA

Ze wil toch gewoon zien dat we ons best doen.

IBRAHIM

Je kan ook té hard je best doen.

LAURA

En als jij om onze kinderen geeft zou je hetzelfde doen...

Die komt binnen bij Ibrahim. Laura is ook verbaasd. Ze heeft haar man even stil. Een doffe blik in zijn ogen. Dan is er toch even twijfel bij Laura. *Gaat Ibrahim haar nog een keer slaan?*

Dan kijkt Ibrahim naar het speelgoedkonijn dat Laura nog steeds in haar hand heeft. Hij pakt een schaar van tafel, trekt het konijn uit Laura's handen en steekt vanuit het niks - TJAK ... TJAK ... - beide ogen uit van het konijn.

LAURA

Wat doe je?

IBRAHIM

Dat mag niet... is haram! Alleen levende dingen hebben ogen.

Laura kijkt Ibrahim voor een moment diep in zijn ogen aan. Dan lijkt er plotseling iets te veranderen in zijn oogopslag. Ibrahim lijkt weer 'terug' in het hier en nu, glimlacht naar Laura en loopt de kamer uit.

Laura kijkt naar het konijn dat haar - nu zonder ogen - met een doodse blik aanstaart.

321 **INT. HUIS ERIC - HAL - DAG**

321

TERUG IN HET HEDEN klinkt de deurbel in Erics huis en hij doet de deur open. MARNIX POELSMA (eind veertig) staat voor de deur --

POELSMA

Marnix Poelsma.

Een stevige handdruk - eentje waar Eric zelfs een beetje van schrikt --

ERIC

Eric Hartman. En wat fijn dat je naar mij kon komen. De kinderen slapen en ik had helaas geen oppas.

POELSMA

Tuurlijk. Zullen we..?

Eric merkt nu dat Poelsma nog steeds in de deuropening staat. Snel stapt hij opzij om Poelsma binnen te laten.

322 **INT. HUIS ERIC - WOONKAMER - DAG**

322

Eric en Poelsma zitten aan de tafel. Koffie en een koektrommel voor hun neus. Eric biedt Poelsma een koekje uit de trommel aan, die Poelsma echter weigert.

ERIC

Dank dat je zo snel tijd had. Onze vorige advocaat had een ander-

POELSMA

Janna Doesburg is een gewaardeerd collega.

ERIC

Ja... ja natuurlijk.

POELSMA

Maar we gaan het anders doen. Het verhaal de goede kant op sturen. Onze kant. Laura kan gaan praten.

Eric's gezicht klaart op - *precies wat hij wilde horen.*

POELSMA

Maar laten we wel het een en ander afspreken.

Eric knikt - tuurlijk.

POELSMA

Ik zorg voor een plan van aanpak. Daar zeggen jullie ja of nee op.

ERIC

Lijkt me helder.

POELSMA

En ik wil dat jullie je aan dit plan houden. Niet twijfelen als het OM het ons toch moeilijk maakt. Want er gaat een hoop over jullie heen komen zo...

ERIC

En wat... als ze dingen zegt die tegen haar gebruikt kunnen worden?

POELSMA

Dan hebben we daar op deze manier te allen tijde de controle over.

Eric knikt - iets weifelender nu.

POELSMA

Hoe gaat dat met de kinderen? Red je het een beetje?

Eric is verbaasd door deze plotselinge persoonlijke vraag. Dan knikt hij --

ERIC

Ze hebben Laura snel weer nodig.

POELSMA

Dat is het eerste wat we gaan regelen.

323 INT. EBI VUGHT - CEL LAURA - DAG

323

Laura's haar is nog nat - een handdoek om haar lijf geslagen. Laura's blik valt op het bureau waar een doos op ligt. Even is Laura verbaasd: *waar komt dat vandaan?*

CUT TO:

Laura opent de doos en haalt er een gebedskleed uit. Onder het gebedskleed ligt een hidjab. Als Laura deze optilt ziet ze een Koran liggen.

Laura strijkt met haar hand over de Koran heen. Pakt deze dan en twijfelt even. Laura wil het boek weer terugleggen, maar dan slaat ze het toch open.

In stilte bladert Laura door de Koran als ze zich plotseling iets lijkt te bedenken. Vluchtig werpt ze een blik richting het plafond in de cel waar EEN CAMERA haar handelingen volgt.

Snel stopt Laura de Koran, de hidjab en het gebedskleed weer terug in de doos en sluit deze weer. Demonstratief zet Laura de doos voor de deur neer.

324 INT. EBI VUGHT - BEZOEKERSKAMER - DAG

324

Laura zit tegenover Marnix Poelsma achter het glas --

POELSMA

Ik ga je helpen. En ik stel voor dat we gaan praten. Zodat we zelf de regie in-

LAURA

En heeft m'n vader jou gestuurd?

POELSMA

Je vader wil het beste voor je. En daarom belde hij mij.

Laura laat de woorden van Poelsma op haar inwerken. Alsof ze lijkt te bedenken of ze hem kan vertrouwen. Poelsma ziet ook Laura's blik --

PESMAN

Hoe gaat het met je?

Laura haalt haar schouders op --

LAURA

D'r stond opeens een doos op m'n bureau. Met een koran, gebedskleed...

Poelsma schudt rustig zijn hoofd --

POELSMA

Alleen bedoeld om je uit de tent te
lokken. Om te kijken hoe je
reageert.

Laura knikt gefrustreerd - *daar was ze al bang voor...*

POELSMA

Over twee dagen staat een nieuw
verhoor ingepland. Dat gaan we
gewoon goed voorbereiden zodat je-

LAURA

Nee.

Poelsma is even van zijn stuk gebracht door Laura, die ineens
resoluut oogt.

POELSMA

Hoe bedoel je?

LAURA

Als ze me hier lopen te fokken
praat ik met helemaal niemand meer.
Tot ik mijn kinderen heb gezien.

POELSMA

We zullen ze eerst iets moeten
geven, voordat-

LAURA

Je bent toch de beste?

Dan staat Laura resoluut op --

LAURA

Ik hoor het wel als het gefixt is.

Poelsma kijkt Laura aan - ergens wel onder de indruk van
Laura's strijdvaardigheid.

325

INT. EBI VUGHT - CEL LAURA - NACHT

325

Een kleine strook licht valt op Laura's gezicht. Haar ogen
zijn open - ze kan de slaap niet vatten. Duidelijk nog in
haar hoofd bij het gesprek met Poelsma. Verderop in de gang
klinkt plotseling een de zware stem van GEDETINEERDE MUSTAFA -
één van haar medegevangen - in het Arabisch --

GEDETINEERDE MUSTAFA (O.S.) GEDETINEERDE MUSTAFA (O.S.)
 Toen uw Heer aan de engelen Arabisch
 openbaarde: "Ik ben met u,
 versterkt de gelovigen. Ik
 boezem ontzag in de harten
 der ongelovigen. Slaat daarom
 hun hoofd af en slaat alle
 toppen van hun vingers af."

*

Twee andere ONBEKENDE STEMEN, laten instemmend hun
 goedkeuring horen door de gang. De STEMEN zetten gezamenlijk
 GEZANG in - het is een IS STRIJDLIED.

Laura hoort de stemmen aan met een gepijnigde blik op haar
 gezicht. Ze duwt haar vingers in haar oren - maar de stemmen
 klinken er nog steeds door heen --

LAURA
 Hou op...hou op...hou op...

Het GEZANG lijkt zelfs nog harder te worden.

CUT TO:

Terwijl het GEZANG van IS-liederen nog steeds klinkt SCHUIFT
 het potlood van Laura snel over het papier:

*"Beste heren, zouden jullie 's nachts wat stiller willen
 zijn? Anderen proberen dan te slapen. Bedankt."*

Laura overhandigt het briefje door het kleine luikje aan
 CIPIER ROBBERT. De cipier leest de tekst die Laura geschreven
 heeft.

Cipier Robbert sluit het LUIK van de celdeur en Laura gaat op
 haar bed liggen. Ze sluit haar ogen - in de hoop dat het
 GEZANG snel zal afnemen.

En zowaar: na enkele ogenblikken stopt het gezang - Laura
 haalt opgelucht adem. Dan klinkt er een zware stem --

GEDETINEERDE MUSTAFA (O.S.)
 Wie is die snitch...? Wij zingen wat
 we fokking willen...!

En - harder dan ooit tevoren - wordt het GEZANG weer ingezet.
 Even probeert Laura het gezang buiten te houden - maar dan
 knapt er iets bij haar - ze SCHREEUWT het uit --

LAURA
 Kankerlijers...! Hou je fokking
 kankermuil...! Kankerlijers...!

CUT TO:

Laura - door het dolle heen - wordt door cipier Robbert en
 cipier Stephanie uit haar cel getrokken.

LAURA
Die kankerlijers...! Ze moeten
allemaal hun kankerbek houden..!

Cipier Stephanie praat in haar porto --

CIPIER STEPHANIE
Gevangene wordt verplaatst.
Doorgang veilig..?

Een laatste WANHOPIGE SCHREEUW van Laura galmt door haar cel.

326

INT. ZOETERMEER - HUIS LAURA & IBRAHIM - OCHTEND

326

IN HET VERLEDEN zien we een BLOKKERIG BEELD doordat Laura via Skype videobelt met Ilias. Laura toont Hamidu --

LAURA
Kan je hem goed zien?

Ilias knikt - een glimlach verschijnt --

ILIAS
Gelukkig lijkt ie niet zoveel op
jou.

Laura trekt een gezicht - zoals alleen zussen dit naar broers kunnen doen - maar ze moet ook lachen --

LAURA
Zo jammer dat we elkaar niet in het
echt kunnen zien.

ILIAS
Infectie nummer.... 41. Of 42. Dat
moet ik pap even vragen.

LAURA
Hoe is het thuis?

ILIAS
Pap mist je wel.

Laura had deze reactie niet verwacht. Praat er overheen --

LAURA
Tussen jou en hun bedoel ik.

ILIAS
Ik denk dat ze wachten met scheiden
tot ik...

Ilias maakt een gebaar met zijn duim naar achteren. Laura schrikt en maakt in haar hoofd de zin af: *Hun ouders gaan pas scheiden als Ilias dood is...*

LAURA

Ing..!

Ilias haalt zijn schouders op. *Het is wel zo...* - dan komt Ilias dichterbij het scherm toe --

ILIAS

En hoe is het met jou?

LAURA

Met de kinderen gaat het goed.

Dicht op het scherm lijkt Ilias Laura te onderzoeken op een manier dat ze er een beetje ongemakkelijk van wordt. Laura twijfelt even, maar verbergt dan toch een nieuwe blauwe plek. Bang dat deze ondanks het blokkerige beeld toch te zien is.

ILIAS

Wat is dat..?

LAURA

Oh niks... Gevallen.

Laura ontwijkt de priemende blik van Ilias. Dan --

ILIAS

Wat de fok... Heeft hij dat gedaan?

Laura begint te stamelen - maar wil ook niet liegen tegen Ilias. Ilias weet genoeg --

ILIAS

Dat kan niet Lau.. Wat als ie iets met Tawbah of Hamidu doet..?

LAURA

Ja, dat weet ik ook wel. Maar... ik heb domme dingen gedaan hoor. Maar hij heeft gezegd dat hij nu écht beter zijn best gaat doen.

ILIAS

Je weet wat ze bij Feyenoord zeggen hè... *Geen woorden maar daden...*

Laura is even stil. Denkt na over deze opmerking van Ilias.

327

INT. ZOETERMEER - POLITIEBUREAU - RECEPTIE - DAG

327

Laura tikt ongeduldig met haar nagels op de balie van de receptie. Aan haar hele lichaamshouding is te zien dat ze twijfelt. Even verderop is een RECEPTIONISTE (JANICE) aan het bellen.

Laura kijkt zoekend om zich heen of er iemand anders is die haar zou kunnen helpen. Dan weer terug naar de receptioniste die nog steeds aan het bellen is.

Laura wacht nog even - lijkt te twijfelen. Dan draait ze zich om en loopt naar de uitgang als --

RECEPTIONISTE JANICE (O.S.)
Kan ik je helpen..?

Laura staat in de deuropening - met de rug naar de receptioniste toe. Opnieuw de twijfel op haar gezicht. *Gaat ze het toch doen?*

Dan draait Laura zich toch om --

LAURA
Ik wil graag aangifte doen...

Een ontlading op Laura's gezicht - blij dat het hoge woord eruit is.

328 **EXT. ZOETERMEER - HUIS INEKE - DAG**

328

Laura staat met de kinderen voor de deur bij INEKE. Een koffer naast zich op de grond.

Ineke opent de deur en Tawbah lacht breed --

TAWBAH
Oma..!

Ineke lacht terug, ziet dan de koffer staan. Laura's zenuwen nemen de overhand. *Gaat Ineke hier iets van zeggen?* Dan --

INEKE
Kom binnen lieverds.

Laura probeert te glimlachen, maar het huilen staat haar nader dan het lachen. Ineke werpt een blik naar Laura --

INEKE
Jullie kunnen hier zo lang blijven
als jullie willen.

Nu breekt toch een voorzichtige glimlach door bij Laura. Blij dat Ineke even geen vragen stelt.

329 **INT. ZOETERMEER - HUIS INEKE - DAG**

329

Laura zit op de grond terwijl Tawbah tekent, als de DEURBEL gaat. Haar oma Ineke loopt naar de deur - een gedempte stem klinkt.

Niet veel later staat Ineke weer in de deuropening --

INEKE
Hij wil met je praten.

Tawbah zie Ibrahim buiten bij de voordeur staan --

TAWBAH

Papa..?

Laura glimlacht weemoedig - geeft Tawbah een zoen op haar hoofd. Dan twijfelt ze even - maar staat dan toch op.

In het voorbijgaan krijgt Laura een kus op haar hoofd van Ineke --

INEKE

Blijf je waar ik je kan zien?

330

EXT. ZOETERMEER - HUIS INEKE - DAG

330

Laura ziet vanuit haar ooghoeken hoe haar oma Ineke door het raam kijkt. Dan kijkt Laura opzij naar Ibrahim.

IBRAHIM

Ik mis Tawbah en Hamidu. Ik mis ons.

LAURA

Dat had je echt eerder moeten bedenken.

IBRAHIM

En dan doe je meteen aangifte? Daar kunnen we toch over praten?

LAURA

Ik ken dat praten van jou...

IBRAHIM

Ik wil veranderen Lam.

Laura werpt Ibrahim een blik toe. *Kan dat nog niet geloven.*

IBRAHIM

Als die aangifte bij Jeugdzorg terecht komt ben ik jullie sowieso kwijt.

Even is Laura stil. Dan probeert ze zich sterk te houden, maar de twijfel sijpelt er doorheen --

LAURA

Ja, dat weet ik heus wel hoor.

IBRAHIM

Zeg me wat je wil. Wat moet ik doen.

LAURA

Geen loze beloftes meer.

Voordat Ibrahim kan antwoorden --

INEKE (O.C.)

Lamyae...

Laura draait zich om naar haar Ineke --

INEKE

Hamidu moet eten.

Laura werpt een blik op Ineke --

LAURA

Hij heeft net-

Maar Ineke duldt geen tegenspraak. Ze wil Laura weer binnen hebben - alsof ze bang is dat Ibrahim Laura toch overhaalt --

INEKE

Kom...

Dan kijkt Laura Ibrahim aan - toch twijfel in haar blik --

LAURA

Ik moet weer terug.

331

INT. ZOETERMEER - HUIS AISHA - SLAAPKAMER NOUR - DAG

331

Laura ziet hoe Nour naar een foto kijkt van Tawbah en Hamidu op Laura's telefoon. Nour glimlacht en praat Vlaams --

NOUR

Wat zijn ze gegroeid..!

LAURA

Heb jij al...

Het is eruit voordat Laura er erg in heeft. En dan ziet ze ook de weemoedige blik van Nour --

NOUR

Nog niet helaas...

Nour buigt naar voren - alsof ze Laura een geheim gaat vertellen --

NOUR

Maar binnenkort gaat alles veranderen...

Het kost Laura duidelijk moeite om enthousiast te reageren - zo ziet ook Nour.

NOUR

Gaat het wel goed?

Laura knikt eerst. Een beweging die langzaam over gaat in het schudden van haar hoofd.

LAURA

Ik moet ons huwelijk respecteren,
maar...

Laura laat een blauwe plek op haar sleutelbeen zien. Nours blik is een stuk serieuzer nu.

NOUR

Hij moet jou ook respecteren.

LAURA

We doen ons best, maar er gaat elke
keer weer iets mis.

NOUR

Je moet er allebei voor werken.
Daar gaat het meestal mis. Als
eentje het opgeeft. M'n moeder gaf
het op en nu zitten we hier.
Weinig dat me nu nog aan Nederland
bindt. Het zou maar zo kunnen dat
ik binnenkort niet meer in
Nederland woon...

Nour gebaart naar Laura - *je weet wel... Laura knikt
weifelend. Nour staat op het punt om uit te reizen..?*

LAURA

Wow...

Dan klaart er iets op in Nours gezicht, alsof ze een
wereldidee heeft.

NOUR

In Syrië zullen ze Ibrahim straffen
als hij nog aan je zit.

Laura kijkt Nour vragend aan - *waar doelt ze op?*

NOUR

Ja! Dan kunnen we daar bij elkaar
in de buurt gaan wonen!

LAURA

Het is daar super gevaarlijk toch?

Nour schudt resoluut haar hoofd --

NOUR

Je moet niet alles geloven wat ze
hier op tv laten zien. En er gaan
toch niet zo veel mensen die kant
op als het gevaarlijk zou zijn?

Laura staart peinzend voor zich uit - *biecht dan op --*

LAURA

Ik heb Ibrahim aangegeven. En ik weet niet of ik de aangifte moet intrekken.

Laura ziet hoe Nour haar schouders ophaalt. *Dat is een keuze die Laura zelf moet maken.*

332 **INT. ZOETERMEER - HUIS LAURA & IBRAHIM - WOONKAMER - DAG** 332

Laura staat in de deuropening van de woonkamer - twijfelt of ze binnen moet stappen. Ibrahim kijkt haar aan --

IBRAHIM

(opgetogen)

Je bent er weer..?

Laura haalt haar schouders op --

LAURA

Ik weet niet of ik blijf.

Ibrahim kijkt achter Laura --

IBRAHIM

Waar zijn de kinderen?

LAURA

Bij oma.

Laura denkt teleurstelling van Ibrahims gezicht te lezen. Dan herpakt hij zich weer --

IBRAHIM

Kom eens...

Afwachten kijkt Laura toe hoe Ibrahim zijn laptop opstart. Een ZOEMEND GELUID.

Laura blijft staan - *wat is hij nou aan het doen?* Ibrahim lacht ongemakkelijk - baalt dat de laptop zo traag is.

IBRAHIM

Moet je kijken...

Ibrahim drukt dan op een map met foto's - als de computer eindelijk is opgestart.

Laura staat nog net te veraf om ze goed te kunnen zien. Laura loopt bedremmeld naar Ibrahim - die enkele foto's opent van een idyllisch ogende boerderij.

IBRAHIM

Dit gaat van ons worden Lam. Samen met de kinderen. Ik bouw een hok voor de kippen. Hebben we elke ochtend verse eieren.

Ibrahim klikt door naar een foto van een weidse omgeving --

IBRAHIM

We hoeven nooit bang te zijn voor
verkeer. Want dat is er bijna niet.
Tawbah en Hamidu kunnen gewoon gaan
waar ze willen. Samen met hun
broertjes en zusjes.

Laura werpt een blik op Ibrahim. *Broertjes én zusjes?*

IBRAHIM

(knikt)

Een heel elftal. En allemaal gaan
ze voetballen.

LAURA

En jij gaat een kippenhok bouwen?

Ibrahim haalt zijn schouders op - met een grijns op zijn
gezicht --

IBRAHIM

Tuurlijk. Met buitenren en alles.

Ibrahim ziet echter dat Laura nog niet helemaal overtuigd is.
Zijn glimlach verdwijnt weer.

Maar dan lijkt het toch alsof Laura moeite moet doen om een
glimlach te onderdrukken.

333 **INT. ZOETERMEER - HUIS LAURA & IBRAHIM - WOONKAMER - DAG** 333

Laura zit tegenover jeugdzorg medewerker Iwanna. Laura praat
enthousiast - wil duidelijk een goede indruk maken --

LAURA

We doen ons best om er het beste
van te maken. Voor onze kinderen.

IWANNA

Ik zie de bereidwilligheid Lamyae.
Maar toch baart het ons enige
zorgen in welke omgeving beide
kinderen opgroeien.

Iwanna richt zich tot Ibrahim --

IWANNA

U was onlangs betrokken bij een
gewelddelict binnen dit gezin. Was
Tawbah hier ook bij aanwezig?

IBRAHIM

Dat was een misverstand.

LAURA

En die aanklacht is ingetrokken.

Iwanna richt zich nu tot de kleine Tawbah --

IWANNA

Zijn papa en mama een beetje lief
voor jou?

Tawbah kijkt Iwanna glazig aan - het lijkt niet helemaal
binnen te komen. Laura ziet toe hoe Iwanna een aantekening
maakt --

LAURA

Wat schrijft u nou op?

IWANNA

Een observatie.

IBRAHIM

Schrijf je ook op dat mijn dochter
geïntimideerd wordt door vragen die
ze nog niet begrijpt?

Iwanna kijkt Laura en Ibrahim aan - een serieuze blik op haar
gezicht - dan --

IWANNA

Ik zou Lamyae graag alleen even
spreken.

IBRAHIM

Waarom? Wat heeft zij misdaan? Ze
is de beste moeder ooit!

IWANNA

Het is ook niet Lamyae om wie we
ons zorgen maken...

Het is er uit voor Iwanna er erg in heeft. Even staat Ibrahim
met zijn mond vol tanden. Maar al snel ziet Laura dat hij
zich weer enorm moet inhouden.

Laura kijkt Ibrahim aan - een smekende blik. Ibrahim zucht -
pakt Tawbah en loopt de kamer uit. Maar hij kan het niet
laten om nog een opmerking tegen Tawbah te maken --

IBRAHIM

Kom jij lekker met papa mee...

Laura kijkt zenuwachtig naar Iwanna - die wacht tot Ibrahim
de deur achter zich gesloten heeft.

Dan kijkt de vrouw Laura onderzoekend aan. *Alsof ze op zoek
lijkt naar een leugen die Laura met haar blik verraadt.*

IWANNA

We maken ons ernstige zorgen om deze thuissituatie Lamyae. We zijn er niet van overtuigd dat je kinderen in een veilige omgeving opgroeien.

LAURA

Het gaat goed... echt..!

Maar Iwanna houdt voet bij stuk --

IWANNA

Als je zelf niet ingrijpt - dan moeten wij dat doen...

LAURA

En wat betekent dat..?

334 **INT. ZOETERMEER - HUIS LAURA & IBRAHIM - WOONKAMER - DAG** 334

Laura en Ibrahim kijken door het raam hoe Iwanna naar haar auto loopt. Er is een fysieke afstand tussen Laura en Ibrahim - waardoor Iwanna letterlijk tussen Laura en Ibrahim in wegloopt.

LAURA

Ze willen dat ik bij je wegga.
Anders pakken ze onze kinderen af.

Ibrahim is even stil - herpakt zich dan --

IBRAHIM

Er is een andere oplossing. Ergens waar we ons niet aan anderen hoeven te verantwoorden. En we blijven als gezin bij elkaar.

Laura kijkt Ibrahim verbaasd aan --

IBRAHIM

Wat als we hier weggaan. *Echt weg.*

Laura denkt na over de woorden van Ibrahim. *Nu komt het wel heel dichtbij.*

LAURA

Is dat niet te radicaal?

Ibrahim kijkt naar Tawbah op zijn arm - dan --

IBRAHIM

Radicaal? Onze kinderen afnemen...
dat is radicaal.

Laura kijkt naar het zoete gezichtje van Tawbah - die niks door lijkt te hebben over de zaken die hier besproken worden.

IBRAHIM

Maar je moet het zelf weten Lam.
Het is jouw beslissing. Ik weet
waar ik gelukkig van word. En dat
zijn jij en de kinderen.

Laura twijfelt meer dan ooit als ze Ibrahim aankijkt - *welke keuze moet ze in hemelsnaam maken..?*

335

INT. ALKMAAR - HUIS IBRAHIM - WOONKAMER - NACHT

335

Laura zit samen met Ibrahim en de kinderen bij Ibrahims ouders en zussen aan de rijkelijk gedekte eettafel. Laura en Ibrahim bidden, terwijl schuin tegenover hen Sela en Eli tegen elkaar fluisteren. Eli kan haar lach niet inhouden.

Laura kijkt met een schuin oog naar Ibrahim - die echter zijn gebed prevelend afmaakt en daarna zijn ogen weer opent.

IBRAHIM

Ik zou het fijn vinden als jullie
respect hebben als wij bidden.

Eli haalt haar schouders op --

ELI

We bidden hier al lang niet meer.

Ibrahim voelt de priemende blik van vader Amer --

IBRAHIM

Ja, wat?

AMER

Sinds jij weg bent.

Ibrahim slaat VANUIT HET NIKS met zijn vuist op tafel. Sela en Eli duiken instinctief in elkaar. Laura kijkt geschrokken naar Ibrahim. Tawbah kijkt met grote ogen naar het tafereel.

Voordat Ibrahim kan opstaan - verheft nu Amer zijn stem --

AMER

Zitten blijven!

Amer is met drie stappen bij Ibrahim en hangt over hem heen. En voor even is Ibrahim de kleine jongen die dit al van kinds af aan meekrijgt - ondanks de handicap die Amer heeft.

AMER

Jij gedraagt je als je hier bent!

Laura ziet hoe Ibrahim kookt van binnen. Laura legt een troostende hand op het been van Ibrahim - compleet gespannen.

Ibrahim slaat gefrustreerd de hand van Laura weg.

LAURA

Ibi...

Ibrahim pakt Laura stevig vast - knijpt hard in haar bovenarm.

LAURA

Ib. Je doet me pijn.

Tawbah kijkt geschrokken naar Laura en huilt.

IBRAHIM

Mond houden!

Amer pakt nu Ibrahim vast - waardoor hij Laura los moet laten.

AMER

Ik heb jou zo niet opgevoed...

Ibrahim springt overeind. Hoofd tegen hoofd nu. Dan - uiterst kalm --

IBRAHIM

Zo heb je mij precies opgevoed.

Ibrahim en Amer kijken elkaar strak aan. Amer lijkt de afweging te maken of hij dit kan winnen, maar geeft dan op - nog voordat Ibrahim ook maar één tik heeft uitgedeeld.

Iedereen aan tafel houdt zijn adem in. Laura kijkt de anderen aan. Ibrahim's beide zussen en zijn moeder. Maar niemand zegt of doet iets. Laura probeert voorzichtig --

LAURA

Ibi... Ga nou zitten.

Eli en Sela kijken elkaar geschrokken aan. *Had nou je mond gehouden...*

Ibrahim schrikt door de opmerking op uit zijn trance --

IBRAHIM

Zeg welterusten.

LAURA

Ibi...

IBRAHIM

Zeg welterusten...!

Sela en Eli weten al hoe laat het is en pakken Tawbah en Hamidu vast. Sela richt zich tot Tawbah --

SELA

Zullen wij even tv kijken?

Laura ziet hoe de kinderen worden meegenomen. En aan de blik van Ibrahim merkt ze dat hij geen tegenstand duld. Voorzichtig schuift ze haar stoel naar achter --

LAURA
Welterusten.

De rest van de familie kijkt Laura zwijgend na.

336 **INT. ALKMAAR - HUIS IBRAHIM - SLAAPKAMER IBRAHIM - NACHT** 336

Laura is de slaapkamer nog niet in of ze wordt door Ibrahim op het matras gegooid. Ibrahim duikt bovenop Laura - en geeft haar een eerste klap.

Laura probeert zich te verweren - maar Ibrahim is te sterk en slaat op haar in. Laura SCHREEUWT het uit - zo hard als ze kan.

Ibrahim haalt nog een paar keer uit en dan stopt hij. Laura HUILT terwijl Ibrahim uithijgt.

Dan krijgt Ibrahim plotseling een kinderlijke lach op zijn gezicht. *En voor even is het jongetje dat in Ibrahim schuilt te zien.*

Laura kruipt weg na het zien van dit angstaanjagende beeld - als Ibrahims lach even snel weer verdwijnt en hij Laura een laatste klap geeft. En dan is alles zwart voor Laura's ogen.

337 **INT. ALKMAAR - HUIS IBRAHIM - WOONKAMER - OCHTEND** 337

Laura ligt op de bank in de woonkamer. Haar ogen zijn zo dik dat ze deze nauwelijks kan openen.

Sela probeert met een washandje het geronnen bloed van Laura's hoofd te deppen.

Laura - vermoeid van de pijn - tilt haar hoofd op en kijkt om zich heen --

LAURA
Waar is...

SELA
Geen zorgen... Hij is niet hier.

Sela twijfelt even - dan --

SELA
Je moet bij hem weg gaan Lam.
Beloof dat je weg gaat!

Laura hoort de woorden maar half als ze Tawbah bedremmeld ziet staan. Laura steekt haar hand naar Tawbah uit en probeert te glimlachen.

338 **INT. ZOETERMEER - HUIS LAURA & IBRAHIM - SLAAPKAMER - DAG** 338

Een bont en blauwe Laura gooit de nodige KLEREN voor zichzelf en haar kinderen in een KOFFER. Ieder GELUID maakt haar paranoïde - bang dat Ibrahim thuis komt.

339 **EXT. ZOETERMEER - HUIS AISHA - DAG** 339

Laura met Hamidu in de draagzak en Tawbah in haar ene hand - sleept de koffer achter zich aan - de voortuin van Aisha in. Laura belt aan en niet veel later doet Aisha de deur open --

AISHA
Lamyae..? Kind wat zie je eruit...

LAURA
Is Nour er niet..?

Aisha zwijgt - durft het eigenlijk niet te zeggen --

AISHA
Nour is vorige week vertrokken...
We denken naar Syrië.

LAURA
Oh...

Even is Aisha de mishandeling van Laura vergeten --

AISHA
Heb je iets van haar gehoord, over
waar ze heen is misschien?

Laura schudt haar hoofd.

AISHA
Heeft ze je niks verteld?

Laura twijfelt even - liegt dan --

LAURA
Nee. Ik wist van niks.

Laura ziet hoe Aisha haar onderzoekend aan kijkt. Dan verschijnt er een droevige blik op Aisha's gezicht --

AISHA
Ze moet er toch iets over gezegd
hebben?

Schaamtevol wendt Laura haar blik af. Dan lijkt bij Aisha pas in te dalen hoe Laura er ook al weer uit ziet. Totaal mishandeld met twee kinderen op haar arm --

AISHA
Kom binnen. Dan zal ik je helpen.

Laura twijfelt even - *gaat ze zich laten helpen door Aisha?*
Maar dan schudt Laura haar hoofd.

LAURA

Sorry, Ik ehm... moet weer door.

Laura durft Aisha niet meer aan te kijken als ze met haar kinderen weer wegloopt. *Bang dat ze teveel uit moet leggen.*

340

EXT. ZOETERMEER - BUSHOKJE - DAG

340

De REGEN zorgt voor een lawaai als het neerkomt op het dak van een bushokje. Hamidu JAMMERT - Tawbah is in slaap gevallen op Laura's arm.

Dan haalt Laura haar chador los - en begint ze zwaarder te ademen. Hyperventileren bijna.

Laura probeert te kalmeren - haar ademhaling weer onder controle te krijgen en pakt dan haar telefoon. Laura scrollt naar het nummer van Eric en belt.

De telefoon gaat over op VOICEMAIL. Laura twijfelt - *gaat ze iets inspreken?* Maar dan lijkt het moment ook voorbij en drukt Laura het gesprek weg.

Op haar scherm ziet Laura het ene bericht na het andere van Ibrahim binnenkomen.

IBRAHIM: *Lammetje, het spijt me zo.
Mag ik alsjeblieft met je praten.
Het goedmaken.
Ik zal alles voor je doen.
Alles wat je wil.*

Met een gepijnigde blik kijkt Laura naar de stroom aan berichten waar geen eind aan lijkt te komen.

341

EXT. ZOETERMEER - HUIS INEKE - AVOND

341

De regen is net gestopt als Laura - inmiddels doorweekt van de vorige bui - voor het huis van haar oma Ineke staat. Laura BELT AAN - terwijl ze met een dekentje de hoofdjes van Tawbah en Hamidu nog meer afdekt.

Als er niemand open doet kijkt Laura naar binnen via het raam.

Het is donker - er lijkt niemand thuis.

Dan drukt Laura nog een keer de DEURBEL in.

LAURA

(fluisterend)

Please...please...please...

Maar nog steeds doet er niemand open. Laura is de wanhoop nabij als --

IBRAHIM (O.S.)

Lam...

Laura ziet via het glas in de voordeur dat Ibrahim achter haar staat - ook compleet verregend.

Schichtig draait Laura zich om --

LAURA

Je moet hier weggaan.

IBRAHIM

Het spijt me zo lammetje, ik... ik was het niet.

Laura wijst op haar gezicht, blauw en rood van de bloeduitstortingen en op dit moment nat van de regen --

LAURA

Dus dit was jij niet?

Ibrahim komt twee stappen dichterbij - Laura staat met haar rug tegen de deur en kan geen kant op nu.

IBRAHIM

Lammetje, het was iemand anders...

Ibrahim heeft tranen in zijn ogen - Laura vecht met haar emoties als ze ziet hoe Ibrahim door z'n knieën gaat. Hij kust haar voeten - gaat voor haar door het stof.

IBRAHIM

Je moet me vergeven Lam... Ik kan niet zonder jou... zonder de kinderen... onze kinderen.

LAURA

Sta op...

Ibrahim pakt Laura vast bij haar benen - zodat ze echt niet weg kan --

IBRAHIM

Het is de duivel in mij...

Ibrahim werpt een blik naar boven als hij hoort hoe Laura's TELEFOON afgaat. Laura probeert haar telefoon te pakken als mogelijke uitweg, maar Ibrahim grijpt haar hand vast --

IBRAHIM

Anderen roepen hem in me op, Lam. Ik weet niet wat ik mezelf aan doe als jullie weg gaan.

Laura kan nog steeds geen kant op. Ze trekt toch haar hand los uit de greep van Ibrahim en neemt op --

LAURA

Pap..?

Laura's blik verstart als Eric aan de andere kant van de lijn tegen haar praat. *Er is iets helemaal mis...*

342

INT. ZOETERMEER - UITVAARTCENTRUM - DAG

342

Laura - gekleed in chador en zwarte handschoenen, haar blauwe plekken met make-up weggewerkt - staart glazig naar een kist - waar de foto van Ilias op staat.

INEKE (O.S.)

Wat een knapperd hè...

Laura draait zich om - ziet het betraande gezicht van haar oma Ineke. De twee omhelzen elkaar lang.

Over Ineke's schouder ziet Laura van een afstandje hoe Eric en Joyce steun bij elkaar zoeken. Laura twijfelt even - *gaat ze op hen af?*

Ineke ziet hen ook en kijkt Laura vragend aan. Laura verzamelt alle moed, knikt, en loopt naar Eric en Joyce toe. Ineke volgt.

Zo gauw Laura wordt opgemerkt door Eric trekt hij zijn dochter naar zich toe en omhelst haar ook - gevolgd door Joyce.

JOYCE

Wat goed dat je gekomen bent.

Even kijkt Laura Joyce bevreemd aan. *Alsof dat géén optie was...*

Dan ziet Laura hoe Eric een vluchtige blik werpt op Laura's zwarte chador en handschoenen. Een korte blik van afkeuring - dan weer die begrafenis-glimlach.

Laura ziet hoe Ineke Laura toeknikt. *Laat je vader maar...*

CUT TO:

Laura staat naast Eric aan het einde van de condoleancerij en ziet hoe Eric een rouwende Joyce ondersteunt. Het kost de twee grote moeite om de condoleances in ontvangst te nemen.

Laura wordt ook de hand geschud en door sommigen omhelsd. En opnieuw de scheve gezichten. Hoe meer mensen haar condoleren - hoe meer afstand ze voelt ten opzichte van de rest van haar familie.

Zeker als Laura ziet hoe Joyce, Eric en Ineke even een moment steun bij elkaar vinden om te rouwen. Voor Laura een bevestiging dat ze niet écht onderdeel van deze familie is.

343

EXT. ZOETERMEER - UITVAARTCENTRUM - DAG

343

Laura staat in haar eentje een beetje verdwaald voor het uitvaartcentrum. Dan ziet ze hoe Eric, Joyce en Ineke gedrieën het centrum uit lopen.

Eric doet een poging tot toenadering als hij Laura omhelst --

ERIC

Hopelijk komen wij nu ook in wat rustiger vaarwater...

Laura weet zich moeilijk een houding te geven in de omhelzing. Dan hoort ze een kinderstem achter zich --

TAWBAH

Mama..!

Laura draait zich om en ziet Ibrahim staan - met Tawbah en Hamidu op zijn arm. Ze glimlacht naar haar kinderen - kijkt dan naar Ibrahim. Ook een voorzichtige glimlach naar hem. *Alsof het beeld van haar gezin het enige is dat Laura op dit moment een beetje kan opvrolijken.*

Dan draait Laura zich weer terug richting haar 'andere' familie. Eric, Joyce en Ineke.

INEKE

Kom je zo weer met mij mee?

Laura twijfelt even - maar schudt dan haar hoofd. Laura draait zich om naar Ibrahim en de kinderen. Ze pakt Tawbah van Ibrahim over --

LAURA

Heb jij mama een beetje gemist..?

344

INT. ZOETERMEER - HUIS LAURA & IBRAHIM - SLAAPKAMER - AVOND

Van boven zien we hoe Laura op bed ligt met Ibrahim naast haar.

LAURA

Gaat mijn broertje naar de hel?

Ibrahim veegt voorzichtig een traan van Laura's wang --

IBRAHIM

Hij was geen moslim, maar hij heeft in het leven zoveel moeten doorstaan.

Laura kijkt Ibrahim aan - duidelijk op zoek naar bevestiging van Ibrahim --

LAURA
Dus misschien kan hij toch naar de hemel?

IBRAHIM
Inshallah...

Laura is weer even stil - alsof er duizend-en-een gedachten door haar hoofd gaan - dan --

LAURA
Oké, we gaan.

Verbaasd kijkt Ibrahim opzij - *bedoelt Laura wat hij denkt?*

LAURA
Maar je zweert dat je me niet meer aanraakt als we daar zijn.

Laura kijkt Ibrahim aan, die instemmend toeknikt.

IBRAHIM
Je moet hier verder met niemand over praten. Ik ga het regelen.

Laura haalt opgelucht adem - *blij dat het hoge woord eruit is.*

En dan - heel langzaam - betreft haar gezicht weer. Alsof langzaam indaalt wat dit betekent. En alsof ze nu pas echt beseft wat voor gewicht het heeft dat haar broertje niet meer leeft.

Ibrahim ziet het ook en brengt zijn hand naar de hare. Door de liefdevolle aanraking barst Laura plotseling in huilen uit. En dan - alsof ze het nog steeds niet kan geloven --

LAURA
Hij is er gewoon niet meer...

Laura laat het toe als Ibrahim zijn armen troostend om haar heen slaat. Laura blijft huilen. *Alsof al het verdriet van de afgelopen tijd er in één keer uit komt.*

345

INT. ZOETERMEER - HUIS ERIC - KAMER ILIAS - DAG

345

Laura staat in de deuropening van Ilias' kamer. Alles is nog hetzelfde: Het Feyenoord dekbedovertrek, de tekening van Laura boven het bed, zijn met games bezaaide vloer.

Laura kijkt melancholisch naar Ilias' 'vaste plek' voor de PlayStation. Zijn ADIDAS SLIPPERS liggen nog klaar. Laura slikt. Pakt de slippers van de grond en neemt dan de rest van de kamer nog één keer in zich op.

346

EXT. ZOETERMEER - HUIS ERIC - VOORDEUR - DAG

346

Ibrahim - nu geschoren zonder baard - staat naast Laura op het tuinpad, kinderwagen aan de ene hand, Tawbah aan de andere.

In de deurpost omhelst Laura haar vader. *Dit is haar laatste kans om te vertellen wat ze gaat doen - maar toch durft ze niet --*

LAURA

Dag pap...

ERIC

Tot snel Lautje...

Ze verbreekt de omhelzing - kijkt haar vader aan. Eric weet zich geen houding te geven. Dan wijst Laura op de slippers --

LAURA

Weet je het zeker?

ERIC

Tuurlijk. Dat had ie mooi gevonden...

Laura steekt de slippers bij zich. Ibrahim richt zich nu tot Eric --

IBRAHIM

Veel sterkte...

Laura neemt haar vader nog één keer in zich op - ziet dan hoe vermoeid haar vader is --

LAURA

Zorg je goed voor jezelf, pap.

Laura bedwingt haar tranen en loopt snel met Ibrahim en de kinderen het tuinpad af. *Weg van haar vader.*

347

INT. EBI VUGHT - CEL LAURA - DAG

347

IN HET HEDEN ligt Laura op bed. In stilte - alleen met haar gedachten.

Laura schrikt op van het luikje in de deur dat open KLIKT. De stem van cipier Stephanie klinkt --

CIPIER STEPHANIE

Je hebt bezoek.

Laura haalt haar schouders op. *En dan?*

CIPIER STEPHANIE

Ik denk dat je even mee moet komen.

Deze opmerking brengt Laura aan het twijfelen.

348 **INT. EBI VUGHT - FAMILIEKAMER - DAG**

348

Laura zit op een stoel als aan de andere kant van de ruimte een deur opengaat - Eric staat in de deuropening. En dan ziet Laura wie Eric bij zich heeft:

Tawbah loopt bedremmeld naar binnen - gevolgd door Hamidu die wankel naar binnenstapt. Laura staat aan de grond genageld - ze kan het bijna niet geloven --

TAWBAH

Mama..!

Laura duikt op haar beide kinderen af. Ze omhelst de twee - drukt ze bijna fijn. Tranen springen in Laura's ogen. Eindelijk heeft ze haar kinderen weer.

Dan wisselt Laura een blik met Eric, die zijn best doet om niet emotioneel te worden. Dan gaat Laura helemaal op in de omhelzing van haar kinderen. *Eindelijk...*

349 **INT. EBI VUGHT - VERHOORKAMER - DAG**

349

Laura zit naast Poelsma in de verhoorkamer - de twee bespreken hun plan van aanpak --

LAURA

Dus ik mag gewoon alles zeggen?

POELSMA

Gewoon antwoorden zoals het gegaan is.

LAURA

En als ik het niet meer precies weet?

POELSMA

Dan zeg je dat gewoon. En twijfel je of je de vraag wel wil of moet beantwoorden, dan kan je oogcontact met mij zoeken, okè?

Laura knikt - maar is er nog niet helemaal op gerust.

POELSMA

Het komt goed. Ik ben er voor je.

Laura twijfelt even - maar floept er dan uit --

LAURA

Ik ben bang... Dat ik het verkeerd zeg en dan...

Poelsma schudt zijn hoofd en slaat troostend een arm om Laura's schouder --

POELSMA

Je gaat het goed doen. Die kinderen van jou hebben je nodig, Laura.

Laura glimlacht van ontlading als ze aan haar kinderen denkt.

Dan gaat er een deur open en verschijnen de twee verbalisanten die gaan zitten. Eén van de twee haalt een formulier uit een map en schuift deze over tafel. Poelsma pakt deze aan.

VERBALISANT SABRI

Uit onderzoek is gebleken dat er een anonieme tip is binnen gekomen Laura.

Verbalisant Hannah leest verder --

VERBALISANT HANNAH

Ibrahim en Laura hebben concrete plannen om met hun kinderen terug te keren naar Europa, waarschijnlijk Nederland. De motieven om terug te keren zijn niet duidelijk.

Verbalisant Sabri kijkt Laura aan --

VERBALISANT SABRI

We worden door deze tip wel gesterkt in onze vermoedens dat je hier bent voor een aanslag, Laura.

Laura en Poelsma weten niet wat ze horen. Laura probeert meteen alles uit te leggen - verbazing en paniek ineen --

LAURA

Wat... nee...! Ik weet niet... Ibrahim wilde eigenlijk helemaal niet... ik heb hem echt moeten overhalen... maar een aanslag... dat is-

Poelsma grijpt in voordat Laura zich verder vastlult --

POELSMA

Mijn cliënt zwijgt. Ik wil eerst verder overleg.

Laura staart geschrokken voor zich uit.

350

INT. SCHIPHOL - DOUANE - AVOND

350

OPNIEUW IN HET VERLEDEN staan Laura en Ibrahim in de rij van de douane. Spanning op beide gezichten. Ze kijken toe hoe de mensen voor hen hun paspoort laten zien --

IBRAHIM

Als ze ons willen pakken is het nu.

Laura kijkt geschrokken opzij en wordt dan met Ibrahim meegenomen naar de DOUANIER.

Ibrahim glimlacht breed als de douanier de FOTO op Ibrahim's nieuwe paspoort bekijkt. Een foto waar Ibrahim ook zonder baard op staat. *Alles om maar niet op te vallen.*

Terwijl Laura in grote spanning zit, lijkt Ibrahim deze goed te kunnen verbergen. En zonder problemen krijgen Laura en Ibrahim hun paspoorten weer terug.

IBRAHIM

Dank u wel meneer.

Laura trekt Ibrahim mee achter de douane en haalt hier opgelucht adem.

Dan klinkt voor een laatste keer de verbalisant uit het verhoor met Laura, die nog een deel van de anonieme tip voorleest --

VERBALISANT HANNAH (O.S.)

Het is mogelijk dat Laura en Ibrahim toestemming hebben gekregen om IS-gebied te verlaten voor een speciale opdracht.

We blijven achter bij de drommen mensen die nog voor de douane staan te wachten - terwijl Laura, Ibrahim en de kinderen achter de douane verdwijnen.

Op weg naar het kalifaat.

== EINDE AFLEVERING 3 ==